

Bog anmeldelse: Lydløse jægere / Rovfugleguiden

Klaus Dichmann og Patrick Olofsson: Lydløse jægere. Gyldendal 2018. 223 s., 300 kr.

Lars Gejl: Rovfugleguiden. Gyldendal 2018. 304 s., 350 kr.

Af Thomas Secher Jensen

Der er skrevet og skrives stadig mange fuglebøger. Målgruppen er forskellig, stil og indhold ligeledes. De to ovennævnte bøger repræsenterer nærmest hver sin ende af spektret – den ene en rigtig nørdbog, den anden mere en coffee table bog.

Rovfugleguiden er for feinschmeckerne, men for de mindre rutinerede kan de mange beskrivelser nærmest forekomme skræmmende. Vel vidste anmelderen godt, at rovfugle ikke er nemme, men at der er så mange arter med så mange variationer indenfor dragter, virker uoverstigeligt at få styr på. En meget detaljeret generel beskrivelse af rovfugles ydre, af forfatteren kaldet topografi, indleder artsafsnittene.

Bogen griber udfordringen op ved at inkludere nyeste topfotografier i kombination med, men adskilt fra, silhuetter. Sidstnævnte er også samlet på indersiden af omslaget, men dér kunne godt have været tilføjet en størrelsesangivelse. Hver art bliver behandlet for sig, og egentlige sammenligningstavler mellem arterne er der ikke. Der

er således megen fokus på variation inden for arten – og musvåge topper med 26 fotos! På en del af fotos er der pædagogisk nok tilføjet pile, hvor man skal være særlig opmærksom på karakteristika.

Udover de mange fotos rummer bogen fakta afsnit om fx forekomst, køn, racer, træk, biologi og jizz. Egentlige udbredelseskort savnes. Der er også mere fabulerende afsnit som ”med livet som indsats”, ”æd eller bliv ædt”, ”på egne vinger” og ”mod fjerne horisonter”. Her forsøges en populariserende form, og vi er et stykke fra nørd-bogen.

At feltbestemmelse af rovfugle ikke er helt nem, indrømmer forfatteren dog. Fx skrives at underarter af våger hybridiserer, hvor udbredelsesområderne overlapper, hvilket gør det at kigge på våger til en særlig udfordring. Enig! Rigtige ornitologer vil elske bogen.

Uglebogen og rovfugleguiden har det til fælles, at de i vid udstrækning er baserede på fotos, uglebogen i en sådan grad at ca. 60 % af siderne optages af fotografier. Nær-

mest overdådige illustrationer, ofte over hele 2-siders opslag. Da bogen er i bredformat giver det flotte effekter, især i kombinationen af fugle og landskab. Mærkeligt nok bliver ingen fotografer krediteret for billederne, så man må vel formode at det er forfatternes egne.

Bogen er i hovedsagen en artsgennemgang af de syv danske uglearter, suppleret med mere kortfattede men også rigt illustrerede omtaler af de fem nordiske uglearter, der også sporadisk er set i Danmark. Teksten er i modsætning til rovfugleguiden meget fortællende, ofte anekdotisk og baseret på forfatternes egne oplevelser. Men derved fremkommer også megen fakta, som også præsenteres i et længere generelt intro-afsnit.

Der afsluttes med et kapitel om, hvordan man kan give ugleerne en hjælpende hånd ved at opsætte redekasser. Der beskrives sted, materialer og ophængning samt tegning med dimensioner. Det er bare med at komme i gang.

